

A person with long, dark, wavy hair is shown from the back, blindfolded with a light-colored, possibly white or light green, cloth. The person is wearing a light-colored, textured garment. The background is a solid, muted teal color. The overall mood is somber and mysterious.

GERTHRUDA

MARIE JAKOUBKOVÁ

GERTRUDA

(podle skutečné události)

Marie Jakoubková

PŘEDMLUVA

Stále nevím, jestli to všechno byl jen hodně zvláštní sen, výplod mé vlastní fantazie, anebo se to tak skutečně stalo.

Už tomu bude skoro šest let, co jsem opět takhle v pátek navečer, po práci, šla k našim na víno. Naše pátky byly už skoro rituálními. Chodila jsem tam svého času pravidelně každý týden. Práce mi končila v půl páté a cesta domů trvala autem přibližně půl hodiny. Záleželo pochopitelně také na počasí. V létě jsem byla doma i za patnáct minut, zato v zimě, když napadl sníh nebo bylo kluzko, mi cesta občas trvala skoro celou hodinu. Dnes už takové zimy nejsou, sníh padá jen zřídka, a když napadne, stihne do odpoledne zase roztát. Ale před těmi šesti, sedmi lety, to jsem si mnohdy musela odklidit i parkovací místo, abych tam mohla autem vůbec zajet.

Už si nevzpomínám, jaké tenkrát bylo zrovna počasí. Jestli bylo léto nebo zima. Není to ani podstatné. Zkrátka jsem po práci dorazila domů, zaparkovala své auto do garáže, a potom si zašla koupit láhev vína do večerky. Mám ráda suché červené víno. Nejlépe původem z jižní Ameriky, obzvláště Chile nabízí moc dobrá vína. Taková plná, hutná a temně zbarvená. K vínu jsem pravidelně kupovala i několik druhů sýra, hodí se k vínu, a to i k bílému, které zase pije moje sestra. Budu jí v tomto

příběhu říkat třeba Jitka. Ale proč vlastně Jitka, sestra se jmenuje Hana, Hanka, Hanča, já jí říkám Seki. A vzhledem k tomu, že se jedná o vyprávění podle skutečné události, je potřeba uvádět všechna důležitá fakta, a tedy i jména.

Tehdejšího večera nebo pozdního odpoledne jsem tedy koupila láhev suchého červeného vína, několik sýrů k zakousnutí a vyrazila pěšky směrem k domu rodičů. Není to daleko. Z náměstí je tam člověk za deset nebo maximálně patnáct minut. Záleží na rychlosti chůze a také fyzické zdatnosti, protože polovina cesty je do strmého kopce. Je to zajímavé, ale vždy, když jsem takhle v páteční podvečer šla k rodičům, byla jsem tam možná i dříve, než za těch deset minut. Snad to vždy zařídila chuť na víno, podpořená radostí i natěšeností vidět se s nimi. No s nimi, spíše s mamkou a sestrou, taťka byl v danou dobu většinou v hospůdce a vracel se kolem osmé večer. Někdy to však protáhl a přišel až v době, kdy už jsem byla pryč.

Tenkrát přišel domů, myslím, kolem půlnoci a já jsem tam ještě byla. Byl to tehdy takový zvláštní pocit ze všeho, co se přihodilo, že jsem u našich zůstala déle. To ale zatím hodně předbívám. Vše začalo opět cestou k našim, s lahví vína v kabelce. Bylo něco po páté hodině odpoledne.

PRAVIDELNÉ PÁTEČNÍ POSEZENÍ

Dorazila jsem k našim kolem půl šesté večer. Vše bylo zatím úplně normální a večer se odehrával v zajetém stylu, tak jako obvykle.

Privítaly jsme se s mamkou. Většinou si dáváme pusy. Na ségru jsem jen tak mávla a jednohlasně jsme si řekly „čau“. Automaticky jsem si půjčila, ze skříňky v kuchyňské lince, talíř a začala na něj krájet koupené sýry. Mamka vždy zareagovala:

„Vaříš, jo?“ (Musím se smát, když si na to vzpomenu.)

Souhlasně jsem pokývla a věnovala se dál krájení. Pochopitelně jsem dávala pozor, abych se neřízla. Poté jsem talíř položila na stůl a vyzvala všechny, aby si nabídly. Sestra už měla nalitou sklenku bílým vínem a začala vyprávět své týdenní zážitky ze školy. Nechodí tedy do školy jako student, ale je tam učitelkou a vychovatelkou. Pořád tedy může říkat, že chodí do školy a ze školy, i přesto že je to nyní její práce. Nepamatuji si, o čem tehdy povídala a není to ani jakkoliv důležité. Zkrátka konverzace plynula úplně běžně jako týdný a měsíce předtím.

Já jsem si také nalila víno a mamka si uvařila kafe s mlíkem. Mamka totiž nepije nebo by neměla, a statečně to dodržuje. Užívá silné léky na bolesti zad, a tak není vhodné kombinovat

je s alkoholem. Jí to ale nijak nevadí a kafe jí úplně stačí. Aspoň to tedy tvrdí.

Celý večer jsme tedy povídaly a povídaly, občas se zasmály, koukaly se na televizi, anebo jinak prožívaly společný čas. Než se setmělo, šla jsem s mamkou vyvenčit psa Montyho. Ten už tedy bohužel nežije, ale tenkrát byl ještě ve slušné kondici a užíval si, co to šlo. Měl moc rád sýr, takže moje návštěvy byly i u něj vítány. Věděl, že možná kousek sýra dostane, pacholek jeden. Monty měl být původně shi-tzu, ale nějak se namíchal s kokršpanělem, a tak měl ze shi-tzu akorát tvar hlavy a těla, ale výšku a srst pobral spíše z toho kokra. Váhově byl taky o dost těžší, než jsou standardní shi-tzu. Byl prostě svůj a to jak povahově, tak i chováním. Občas jsme se mu docela dost nasmáli.

Mamka připnula Montymu vodítko, já jsem si vzala sklenku vínka s sebou a vyrazili jsme. Nešli jsme moc daleko, jen kousek. Monty nebyl zvyklý chodit nějaké túry a na vyvenčení mu to úplně stačilo. Cestou jsme si s mamkou zase povídaly. Většinou nějaké příhody z práce nebo co se děje doma a tak. Prostě normální drbárna. Někdy jsme ale zavedly i hlubší témata, takové filozofování ať už o vesmíru, nebo o nějakých nadpřirozených věcech, jako jsou třeba duchové, reinkarnace a podobně. To jsem se pak bála jít i sama domů. Měla jsem

tendenci vidět věci, které nejsou, anebo možná jsou, ale ve dne je nevidíme. Občas jsem i přidala do kroku a popoběhla.

Zajímavé a zároveň i srandovní bylo, že když jsem takhle od našich odcházela, většinou hezky svítily hvězdy a pravidelně nad domem rodičů byl Velký vůz. Tak jsem z legrace říkala, že vlastně nejdu pěšky, ale že se svezu, na Velkém vozu. Mamka si na to časem zvykla a sama se mě pak i ptávala:

„Tak co, jdeš dneska pěšky, anebo se povezeš?“

Má odpověď byla většinou odvozena od aktuálního počasí, zda bylo pod mrakem nebo jasno.